

KÄYMÄÄN EIKÄ OLEMAAN

Simo Ojanen

 SAGA
EGMONT

KÄYMÄÄN EIKÄ OLEMAAN

Simo Ojanen

Simo Ojanen

Käymään eikä olemaan

SAGA Egmont

Käymään eikä olemaan

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1970, 2020 Simo Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726486339

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

1

Meren rannalla tuulee aina.

Vanha mies, kuusikymmentä seitsemänkymmentä — samantekevää. Kävelemässä mereen pengerrrettyä höyryävää tietä. Jäät rusahtelevat. Rannoilla tummanpuhuvia läikkiä, sulaikkoja, vettä, jää ohenemassa. Koko jääkenttä täynnä väreilyä, odotusta.

Tien varsilla, rantaviivassa sameaa vaahtoa, jätteitä: lahoontuneita laudankappaleita, muovisia peltisiä pahvisia tölkkejä, tyhjiin rutistettuja savukerasioita yhtenä limaisena massana; kaisloja, ruosteenvärisiä puunkuoria, vaateriekaleita, kaulastaan katkaistu viinipullo etiketti irtoamaisillaan, loppuun kulutettuja pesuainepakkauksia, sarjakuvalehtiä, koivun tammen pihlajan lehtiä ja oksia kaarnamassaa öljyläikkiä ja arvatkaa mitä vielä.

Huikaiseva horisontissa väreilevä puhdas kevätpäivä.
Auringon kimallus. Meren tuoksu. Tuuli.

Tänään voisi olla vaikkapa onnellinen, mies mieltii hartaana. Suolainen tuuli, autereinen ilma, hatara aukkoinen jää sulamassa humahdellen, kauttaaltaan humahdellen. Merta niin mielettömästi, että sitä riittäisi kaikille.

Nyt voisi olla onnellinen: kohta kesää laidasta laitaan, kukkuroillaan. Neljä ja puoli miljoonaa ihmistä kasvot aurinkoon. Ja minä — yksi heistä.

Tänään, ajattelee mies pengertiellä, tänään. Tänään minä sanoin sille sen, joka olisi pitänyt sanoa jo ajat sitten. Kello

löi vaivalloisesti ja kirahdellen kymmentä. Valoa virtasi huoneeseen hailakoiden likaisten verhojen ohitse.

— Kuules Martta ...

Naisen käsi pysähtyi kesken liikkeen. Parvi varpusia lehahti lentoon ikkunan takana.

— Perkeles kuule ... mitä meitin enää kannattaa ...

Nainen tuhautti äänekkäästi nenäänsä, nojasi tukevasti hellanreunaan ja katsoi tuijotti häntä niin kuin ei koskaan ennen.

— Mä lähren saatana ... mitä meitin vanhojen enää kannattaa pelleillä yhtä ... mitään kummiskan tuu ajanmittaan.

Siinä ne tulivat odotetut sanat, jonossa peräkanaa ja yhtäläisinä kuin harjoitettu sotilasrivistö. Kolmekymmentä vuotta mietityt kypsytetyt sanat. Niin vaikeaa ja helppoa se oli.

Nainen hellan äärellä. Pyyhki kyhmyisiä käsiään risaiseen pyyheliinaan, hitaasti, odotti vielä lisää, mutta mitä siihen oli enää lisättävää. Kääntyi kohti yllättäen ja varoituksetta. Yhtä ahdistunutta kimitystä:

— Mee ... mee senkin hampuusi ja meekkin kiiruusti ... kyllä mä aina pärjään ... mee sen leskes syliin ... sitä enää kehtaa ihmisten silmiinkän kattella ... ala laputtaa siitä ... mee ... mee ... mee pois mun silmistä!

Räiskäytti käsissään puristelemansa tiskirätin keskelle pöytää ja juoksi kamariin, löi oven voimalla kiinni jäljessään. Hän kuuli sen mätkähtävän vuoteeseen ja tuhertavan itkua. Kuunteli sitä vielä keittiön puolella kauan.

Vapisivatko hänen kätensä silloin, jyskyttikö sydän kummasti, suussa outo kuivakka maku eikä henkikään kulkenut. Niin vaikeaa se oli. Ja helppoa. Niin kuin joskus kakarana komennettiin hakemaan postista paketti, tarvitsi vain kirjoittaa nimensä alle.

Hän lähti. Tuuli humahti vasten kasvoja heti portailla, piiskasi suolaisen hienon ryöpyn ohimoille. Jäät rusahtelivat kuolemaansa parinsadan metrin päässä. Käveli tielle, vilkaisi vielä kerran lehdettömien puiden takana kutistuvaa harmaata mökkiä. Käveli tielle, antoi tilaa autoille ja hoki joka askeleella puoliääneen:

— Hyvä tuli ... hyvä tuli ...

Kauan hän jahkaili ennen kuin sai mitään aikaan.

Kolmekymmentä vuotta sitten hän sanoi itsekseen:

»Ei tästä tule mitään ... saatanan perkele ... ei tästä tule yhtään mitään.»

Ajatus takoi vuosia synkkänä päässä. Syksyisin oli vaikeaa, pimeät illat, pimeät hankalat ajatukset, vaikea hätistää pois. Se ei halunnut lasta hänelle. Ja hän: sitä hän juuri olisi halunnut. Silitteli salaa naapurien lapsia, antoi namuja ja halaili niitä, kun kukaan ei sattunut huomaamaan. Joskus melkein itkeskeli itsekseen. Sitten tuli muutos: tapasi jossain yksinäisen talonmiehen lesken. Missä, sitä hän ei enää muistanut. Leski se antoi sanat suuhun. Kaksi ja puoli vuotta hän oli jo harjoitellut osaansa, oli jopa raapustanut vuorosanansa pahvinpalaselle. Naurattaa kun nyt muistelee. Niitä oli oikein harjoiteltu kahdestaan lesken kanssa.

Ja nyt: vasta tänään hän sai itsestään irti.

Kevät sen teki.

Aurinko.

Kohta hän kertoisi leskelle.

Sanoisi:

nyt minä sen tein, eletään kahdestaan!

Heitän sängynpohjalle.

Tänään täytyy jaksaa loppuun saakka.

Perkele: juon kolme pulloa kaljaa ja jaksan.

Jään asumaan sen luokse. Se on jo petannut sängyn valmiiksi.

Lesken syli on lämpöinen. Toisinaan itkeskeli sen sylissä päissään. Yrittänyt ja kahnannut sen kanssa monta yötä. Tietää mikä se on ja mihin se pystyy.

Hölkkaa pengertietä saareen lesken syliin. On jo saarella. Puunoksat paisumassa säihkyvässä valossa. Kohta niihin puhkeavat lehdet, hennot uudet. Kohta kesä. Ajattelee sen kahteen kertaan ja molemmilla kerroilla pulpahtaa mieluisia muistoja pinnalle.

Jonkun talon pihalla punainen auto ja sen vieressä pyhäpukuinen mies tuijottamassa totisena hänen jälkeensä. Mutta se ei tiedä, ei osaa edes arvata.

Huutaa sille piloillaan:

— Päivää!

Se ei kuule, on omissaan.

Eikä se ymmärtäisi.

Vanha on tehnyt päätöksen.

Lesken syli on lämpöinen.

Vanha akka saa mennä helvettiin: kyllä satamassa riittää ukonkääpäleitä vaikka kuinka — ei hän ole ainoa. Niin paljon kuin se kestää.

Reumatisminen.

Yksikeuhkoinen.

Lauantai.

2

Kevättä lorisevan saaren rantaan oli joku kerran tehnyt huvilan. Huvilan, joka oli särmikäs ja moninurkkainen kuin joulutähti. Rakennusmestarit olivat olleet ymmällä, kun meren rannalta oli tullut rikas mies ja levittänyt piirustuksensa rakennusviraston pöydälle.

— Anteeks vaan, mutta mistä tästä katiskasta mennään sisään, kysyi nuori harjoittelija.

Kaksi kesää sitä rakennettiin. Virastosta käytiin rakennuspaikalla harva se viikko, tarkastuksia ja katselmuksia riitti. Joku sanoi rikkaan miehen olleen juovuksissa, kun se oli piirreskellyt huvilansa paperille. Mutta yhtenä syksynä 130.000 markan houre oli valmis kivikkoisen niemen nokassa.

Siinä se seiso.

Rikkaalla miehellä oli nainen kaupungissa. Harjannostajaisissa se kantoi naisensa sisään ja remusi sen kanssa huvilallaan koko yön.

Se oli tumma suuriryntäinen nainen, jolla olisi ollut paljon annettavaa kenelle tahansa.

Mutta se oli rikkaan miehen nainen.

Puoli hehtaaria hiuksia, mustat.

Nauru oli unohtumaton.

Naaraan nauru.

3

Valkoiseksi maalatun omakotitalon pihalla punainen auto ja sen vieressä pyhäpukuinen mies. On jäänyt katsomaan vanhan miehen vauhdikasta menoa lesken syliin.

Seisoo pihalla ajatuksissaan. Raaputtaa nenänvartta, katsoo merelle kauas. Luotsit tuomassa satamaan vierasmaalaista alusta.

Sen kannella lauletaan laulua, jota hän ei ole koskaan ennen kuullut.

Kuuntelee niin kuin uutta kuunnellaan.

Oudot sanat jäävät ajelehtimaan huikaisevassa paisteessa.

4

Vanha mies on ehtinyt jo pitkälle.

Harppoo yhä nopeammin. Kiire.

Tietää, että leski odottaa. Se on vetänyt keittiön päivänkakkaraverhot syrjään. Kahvi höyryää ja tuoksuu tänne saakka. Se on levittänyt uuden liinan pöydälle.

Tuoreita pullia rivissä tarjottimella.

Ovi auki makuuhuoneeseen.

Seinällä Jeesus ristillä ja Jeesuksen alla radiolupa.

Ovi makuuhuoneeseen auki tai ainakin raollaan ja vuode.

Kunnet tule jo. On ikävä.

Tiesihän se, osasi odottaa.

Nyt jo melkein juoksee, jos vain autoja ei satu kohdalle.

Rikkonaiset kumisaappaat lipsahtelevat sohjossa.

Vielä minä jaksan juostakin. Siellä se odottaa.

On nyt jo melkein onnellinen.

Perkele sentään! On hyvä olla.

Kolmekymmentä vuotta jaksoi jahkailla.

On nyt jo niin kaukana, ettei entinen osaa edes ajatella, missä hän on. Vaikka kyllä se tietää, ei siinä osoitetta tarvita.

Kohta.

Kohta minä tempaan oven auki ja rutistan sitä.

Hellanlämpimät kasvot ja kukallinen essu. Ovi raollaan tai auki ja vuode.

Lauantai.

Nopeammin pitäisi päästä. Kun olisi jo siellä.

Pitäisi olla pullo viinaa.

Elämäni tärkein päätös. Koskaan enää tämmöistä.
Saatana! Osaa olla ketku olo!

Kun olisi hyvät saappaat rynnisi kovempaa, nyt jo
rutistaisi sitä, läimäyttäisi persuuksiin.

Baarissa tuli kerran joku kymmenen vanha tyttö
kutittelemaan leuan alta:

— Tsau pappa ... sekstataanko!

Kutitti ja kysyi. Silloin melkein huimasi. Kompuroi ylös
tuoliltaan. Meni hakemaan toisen pullon kaljaa. Ei
muutakaan osannut.

... sekstataanko ...

Tänään minä pidän sitä hyvänä.

Kuin kukkasta.

Otan käteeni, kahmaisen sylkkyyn ja puristan rutistan
sitä niin, että se räkäisee.

Lesken syli on lämpöinen.

Tänä ehtona et kuumempaa löydä.

Ja perkele sentään:

loppumatka juostaan ...!

Valkoiseksi maalatun talon pihalla punainen auto ja sen vierellä pyhäpukuinen mies.

Lauantai kohta puolillaan.

Mies ei jaksa enää pidätellä sisällään ärtymystä, vihanpuuskaansa. Menee sisään ja huutaa huoneen täydeltä:

— Mirja! ... Mirja!

Mirja tulee, näyttäytyy makuuhuoneen oviaukossa. On vielä alusvaatteisillaan, vatsa suurena, täyteläisenä. Kuudennella. Mies muistaa, että muutama viikko sitten ostettiin uudet liivit, joista sitten riitti pariksi päiväksi riitaa. Hänen mielestään halvemmatkin olisivat menetelleet. Hän nojaa kyynärpäällään eteisen ovenpieleen:

— Kuules nyt .. tää on aina sama juttu ... meidän piti päästä lähteen jo kymmeneltä ... eiks me voitais joskus pysyä aikataulussa. Ja missä ne tytötkin taas luuraa.

— Älä viitti nyt Kaarlo vekuttaa. Ei tää niin yksinkertasta ole kun sä luulet. Tytöt lähti hakemaan kaupasta karkkia. Mä lupasin niille. Täytyyhän niillä olla jotain pureskeltavaa pitkällä matkalla.

— Pitiks sen Merjankin mennä.

— No kun se halus ... ja tiellähän se olis täälläkin ollu.

— Kyllä se sitten taas kestää.

— Kestää minkä kestää ... onks sulla jo kaikki autossa?

— Kyllä kai ... on ollu jo toista tuntia.

— Otit sä jo lasten lelut.

— On niitä siellä.
— Merjan nallekin?
— Pitääks sekin taas raahata.
— Kyllä sä sen tiedät ... aina se sen ensimmäiseks muistaa ... ja rupee taas vääntämään itkua.

— Missä se sitten on.
— Eiks se ole lastenhuoneessa ... siellä kaapin päällä.
Ota samalla jotain lehtiä ... vaikka Aku Ankkoja, mutta ota niitä vanhempia, ettei ne muista. Niille tulee kumminkin aika pitkäksi.

Miehen tekee vielä mieli sanoa jotain. Mutta mitä se kannattaa. Tietää, että Mirjaa on turha ärsyttää. On ollut pahalla päällä koko aamupäivän.

Parempi olla hiljaa. Parempi molemmille.

6

Joskus viiden aikaan aamulla:

Hän oli herännyt, loikoillut aikansa itsekseen vuoteellaan, katsellut nukkuvaa naistaan.

Alkoi sitten haluta.

Kuljetti vaivihkaa kätensä peitteen alle, siveli hiljalleen Mirjan reisiä, vartaloa. Mirja havahtui hereille, taisi säikähtää. Oli nähnyt jotain unta.

»Mitä sä siinä taas ... älä viitsi ... ei nyt ... lapset herää ...»

Mutta hän ei jättänyt kesken.

»Mitä ne herää ... mä olen valvonut jo puoli tuntia ... ei ne herää.»

Puristeli varovasti arkoja rintoja, niistä tihkui jo kellertävää visvaa, maitoa. Yöpuku aina rintojen kohdalta aamuisin kostea.

»Älä viitti Kaarlo ... mä en jaksa nyt ... anna mun olla ...»

Mutta hän ei lopettanut, ei voinut lopettaa.

Mikään ei enää voinut pidättää ja estää häntä. Hän halusi naista, halusi, himoitsi, tahtoi.

Mirjakin alkoi kuumeta, hehkua, sen tunsi hänen ruumiistaan, tihenevästä hengityksestä, värähtelevistä huulista, silmistä ja sitten vihdoin:

»Tule sitten ... tule sitten! ... mutta ole ihmeessä varovainen ... voi sattua jotain ... lääkäri sanoi että ...»

Nainen avautui ja auttoi. Kuin pullea auringossa kuumennut kukka ja halusi halusi, pusersi, painoi kyntensä syvälle ihoon:

»Kyllä sä olet yksi iso sonni ...»

Nyyhkytti ja vaikersi. Ajattelivat molemmat koko ajan, joka hetki: varo varo varo! Koko ajan mielessä ja välillä jo toivoi, että sen, syntymättömän ja tulevan, voisi joskus siirtää syrjään kuin paketin.

Mutta se oli tiukasti kiinni ja suuri, vei paljon tilaa, oli annettava periksi. Mutta sittenkin: miehen täytyi saada, naisen täytyi saada kaikki, loppuun saakka.

Hänen oli saatava se aikaan ja juuri kun hän oli saamaisillaan, Mirja kiljahti tuskasta ja kierähti pois. Itkun seassa syytökset:

» ... mitä sä olet tehny mulle ... nyt se lähtee musta ... mä tunnen sen ... Kaarlo! ... Kaarlo! ... miks sä ... miks ...»

Kuuli, kuinka toinen lopulta nousi pesulle. Tajusi veden lirinän ja hiljaisuuden. Hän kuin rikollinen tuijottamassa verhoihin, joiden lävitse kiilui jo päivän valoa.

Odotti vain, milloin nainen tulee takaisin, kädet yltä päältä veressä ja se kesken mennyt — roikottaa sitä käsissään: älä tuo!, älä tuo sitä tänne, älä!

Teki mieli mennä jo katsomaan, kysymään. Mutta sitten kylpyhuoneessa tuli hiljaista, äänetöntä kauan. Askeleet. Mirja tuli, laskeutui puolelleen ja hän tuskaisena typertyneenä epä tietoisuudesta:

» ... sano nyt edes jotain ... edes sana ... mä haluan tietää ...»

»Saasta! ... mutta ainakin se vielä potkii ... tästä lähtien saat olla kokonaan ilman ...»

Mirja kääntyi nukkumaan poispäin. Hän jäi miettimään, rauhoittumaan. Nainen jo unessa, hän jälleen yksin.

Ajatukset pakenivat naisiin, jotka hän oli kerran omistanut tuokion. Laski ne jälleen kertaalleen yhteen. Kaikki naiset, kaikki hänen naisensa.

Ei niitä paljon ollut.

Pikemminkin vähänlaisesti.

Muutama.

Kaarlo kävelee lastenhuoneeseen.

Etsii sieltä nallen, se makaa suullaan ikkunan edessä. Näkee ikkunasta kahden pojan ajavan sinisillä mopoilla talon ohi. Ajavat rinnatusten, pienempi pitää kiinni isomman tangosta.

Isompi ja harteikkaampi huutaa jotain sivulleen ja pienempi, pipolakkinen vastaa:

— Mitä sä sanoit!

Päristävät rantatietä troolisatamaan päin, pysähtyvät makeismainoksilla vuoratun kaupan seinän viereen, kaivavat savukkeet esille. Parempi puhua hiljaisuudessa. Isompi alkaa kaivella rapaa pyörästään.

Kaarlo löytää lehtikasasta muutaman Aku Ankan, istahtaa lukemaan päällimmäistä.

Puhelin soi. On jo vähällä nousta, mutta kuulee, että Mirja juoksee vastaamaan. Se on joku hänen tuttavistaan.

— Ei kuule ... me mennään mummulaan ... voi kun me olis tiedetty aikaisemmin ... ihan totta! ... Kaarlokin on sanonut monta kertaa että olis kiva käydä teillä ... ihan totta ... eiks olekkin ... nii-in ja tyttöjenkin kannalta ... niin harvon pääsee minnekkään.

Kaarlo sanoi, Kaarlo halusi, Kaarlo teki sitä ja tätä. Taas se syöttää soopaa jollekin. Kaarlo oli tässä eikä halunnut yhtään mitään.

Lukee Pelle Pelotonta ja muistaa samalla, että oli yrittänyt keksiä ikiliikkujaa joskus kahdeksan vanhana. Oli purkanut vanhan herätyskellon alkutekijöihinsä, mutta

sitten osat eivät enää sopineetkaan takaisin. Vieteri oli ponnahtanut silmille ja raapaissut poskeen syvän haavan.

— Älä nyt ... ei Kaarlo sillä mitään tarkottanut ... eksä nyt ymmärrä ... se on vähän semmonen yksoikonen ... sanoo vaikkei tarkota ... mitä! ... sanoko se niin ... ihan totta ... mutta kuule ... viime viikolla kun me oltiin ...

» ... Olen keksinyt maanalaisen lentokoneen ja lentävän sukelluskoneen ja itsestään riippuvan riippumaton. Mitä muuta enää voisinkin keksiä ...»

— Kuule kun sen rouvakin sanoi että se paikka olis kuulunu Kaarlolle ... se sano ettei siellä johtokunnassa tiedetä yhtään mitään mitä konttorissa tapahtuu ja kuka siellä tekee työt ...

» ... ihmisetkin ovat keksineet avaruusaluksia, joilla pääsee kohta Marsiin ja ehkä kauemmaksikin. Minulla ei ole enää mitään tekemistä ...»

— Mä olen sanonu siitä Kaarlolle monta kertaa mutta kyllähän sä Kaarlon tiedät ... niin ... kuule se ei välitä mistään ... niinkö ... vai on sulla semmoinen hirmu ... aatella ... kuule lopetetaan sitten ... mä soitan kun me tullaan sieltä maalta ... sano Arville ja lapsille terveisiä ... hei ... hei ...

Mirja lyö puhelimen kiinni, kävelee keittiöön.

Katsoo tietysti keittiön ikkunasta, etsii häntä.

— Kaarlo!

Tulee lastenhuoneen ovelle, vieläkin alusvaatteisillaan:

— Täällähän sä olet ... kuule ... se Vainikaisen Pirjo soitti ... sillä olis ollut tänään syntymäpäivä ... olis kutsunut meidät kylään ... mä lupasin että mennään räppiäisiin joskus ens viikolla.

— Selvä on.

— Kuule ... mä saan ihan kohta kaikki valmiiks. Sitä mä vaan ihmettelen, että mihin kummaan tytöt on jääneet. Mä kyllä sanoin niille, että pitää käydä äkkiä, mutta niistähän

ei koskaan tiedä mitä ne keksii. Mitä sä katsot ... kuule ...
älä viitti ... mä saan ihan kohta päälleni.

Mirja pyörähtää kannoillaan, viilletää takaisin
makuuhuoneeseen. Kaarlo vähän aikaa itsekseen, nousee
sitten, sieppaa lehdet ja nallen. Lähtee ulos.

Avaa auton takaoven ja heittää tavarat takaikkunalle.
Sieltä ne sitten löydettäisiin.

Kello kohta puoli yksi.

Kookas sininen rekka-auto junnaamassa hitaasti ja vaivalla
saaren halki. Rekisterikilven kyljessä lukee korkein mustin
kirjaimin TIR. Kuljettaja katsoo häntä pitkään, ei
kuitenkaan tunteakseen. Ihan niin kuin se olisi virnuillut
hänelle, sillä lailla pirullisesti. Mitähän se sillä oikein
tarkoitti.

Kaarlo ei ole huomaavinaan rekkaa.

Katsoo tiukasti talon suuntaan ja siitä ohi, merelle.

8

Puolittain sulalla valtatiellä ihmisiä autoja kuhisemalla.

Kasvoja kurkkimassa ikkunoista. Vilahtavat ohi.

Toimitusjohtaja, huoltomies, maanviljelijä,
oppikoulunopettaja.

Pakoputkista saastaa, kaasuja, lyijyä, kitkerä katku.

Lumi mustana tien molemmin puolin.

Linja-autossa iäkäs ruotsinkieltä puhuva romuluinen
nainen tulee pahoinvoivaksi: painaa jokaista ulottuvilleen
osuvaa nappulaa, sinisiä ja valkoisia.

Rahastaja juoksee hätään, avaa jo tullessaan pussia.
Nainen vetää ilmaa sisäänsä, keskittyy ja oksentaa pitkään
ja tunnollisesti, luovuttaa aikaansaannoksensa rahastajalle,
joka heittää sen etuikkunasta yhdessä kaarella lumisen
pellon laitaan.

Nainen etsii käsilaukustaan nenäliinan, pitsireunaisen
puhtaanvalkean ja pyyhkii suutaan. Kätkee nenäliinan
kellonhihnan alle. On kohta niin kuin ei mitään olisi
tapahtunut.

Kurainen linja-auto vyöryy eteenpäin. Nuori kuljettaja
röyhtäisee äänekkäästi, vilkaisee peruutuspeiliin.

Tietä riittää edessä ja takana.

9

Tummanvihreät auringossa kiiltelevät kuuset tien molemmin puolin.

Metsän takaa avartuu pelto, peltoja. Etäällä utuisella taivaanrannalla metsän tumma reunus. Sieltä jostain kaukaa, kaukaa moottorisahan vaimea möyrinä.

Kylätie: valtatielle matkaa toistakymmentä kilometriä. Autojen jyry kuuluu vain ajoittain, tuulien tuomana. Kylätien poskessa keltainen talo. Pihalla vanhanmallinen auto konepelti ylös nostettuna.

Nuori mies istuu autossa, käynnistää, odottaa hetken, mutta moottori on vaiti. Kuuluu vain kumeeaa yninää.

— Saatanan akku!

Metsä on lähellä. Tuuli kohahtaa kuusikon läpi ja yli, kiertelee rakennusten välissä, etsii irtonaista, mukana kuljetettavaa. Auringon sulattamia ruskeita pälviiä. Kumpuileva maasto täynnä pikku puroja, jotka pyrkivät lukuisina haarakkeina suuriin ojiin ja tasangoille. Lakkoileva auto seisoo yhden tällaisen puron tukkeena. Lisääntyvät vedet ovat jo ehtineet valita uusia uomia.

Mies nousee autosta ja loikkaa parilla harppauksella moottorin kimppuun ja ryhtyy kopeloimaan johtoja.

Kylätietä tulee mies ja lehmä: ontuva mies ja ruskea lehmä, jota ei huvita ollenkaan koko vaellus. Eläin lyö etujalat jarruksi, mies kiepsahtaa ketterästi sivulle ja iskee köydenpätkällä lehmää. Taas junnataan eteenpäin parisataa metriä. Mies uskaltautuu jo lehmän edelle. Eläin älyää hetkensä koittaneen ja ryhtyy taas jarruttamaan. Mies